

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 276. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321579351136.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

DEN FØRSTE HANDLING1)

DET FØRSTE OPTRIN

RUDE OG ALUILDE

RUDE

Nei!... Jeg kan ikke sige hvorledes... men jeg kunde ikke blive der længere... Dog maaskee det var bedre, om jeg blev... Men den Formodning er ubillig... Jeg kunde ikke faae Biarke i Tale. Kunde jeg kun komme til at tale med Biarke... Nei... Saaledes slog mit Hierte ikke siden den forskrekkelige Time, da Agner... O I Guder...

ALUILDE

Tillad mig, ædle Rude...

RUDE

Aldrig glemmer jeg, hvorledes mit Bryst... den gang... var beklemt... da jeg nu havde rakt ham hans Høthing Aluilde... Og han smilende trykte min Haand til Afskeed... Erindrer du dig Heltens Mine Aluilde?...

ALUILDE

Den var stolt, som Biarkes... Munter som Einheriarnes, naar de gaae til Bords i Valhal.

RUDE

Ikke var hans Øine røde, ikke heller var hans Aarer opsvulmede til Kamp... Det var...

ALUILDE

Kongen venter...

RUDE

Det var til evig Afsked... Og den ædle Mands sidste Ord... Du hørte hans sidste Ord...

ALUILDE

Falder jeg, sagde denne Høihiertede, da skal Odin Valfaudr sende mig en Valkyrie, som ligner

*
— 277

min Rude... Men du Frigga, bøi hendes Hierte til den dydige Biarke.

RUDE

Og da han havde sagt dette, gik han hastig bort i Kamp med den stærke Biarke... Den ædle!... Han flyede for sin Bruds Taarer og for hendes udstrakte Armer... Længe efterat han var borte, stod jeg endnu med udstrakte Arme... Jeg stod som følesløs... og vidste ikke at jeg græd...

ALUILDE

Beste Fyrstinde!...

RUDE

Men endda slog mit Hierte ikke saa høit... Jeg fandt ikke den Angst, jeg finder nu, førend da Kiemperne med et blev tause... Thi da fornåm jeg, at det gik for sig... Du saae med hvilken Uroelighed jeg hvert Øieblik løb hen for at see... og stod rystende ved Døren. Men jeg torde ikke lukke den op for at see... Da svulmede mit Bryst saa høit, som det svulmer nu... Jeg hadede ikke Biarke... Hvorledes kan jeg have

hadet ham nogentid, da jeg elsker ham nu?... Han havde alt længe min Høiagtelse... Hvor tit forbandede jeg ikke den Uværdige, som gav Anledning til Tvedragt, imellem ham og Agner... imellem de to ypperste, de beste Mænd?... Dog, mine Bønner... Alfader du vedst, at mine Bønner og mine Løfter var for Agner... Men min Frygt, og1) dette, dette var imod ham... Hvert Øieblik saae jeg i skrekkende Billeder den døende Brudgom... Det isnede i mig... Jeg følte det grusomme Hug, førend Leyre Kiemper raabte: Ak Agner!...

ALUILDE

Ædleste, beste Fyrstinde!...

RUDE

Hvad vil du?... tael!...

*
– 278

ALUILDE

Længe hører jeg paa dig med Forundring... Saa stor en Dag var ikke paa Leyre siden Hiartvars og Skuldes Bryllups-Fest. Overalt udbreder Rolf sin Glæde over deres uformodentlige Ankomst... Hvor man kommer, høres Frydeskrig... Og Kongens Søster, den muntre Rude, søger Eensomhed, og taler om forglemt Sorg... og Anelser...

RUDE

Ingen forglemt Sorg Aluilde!... Den er ikke forglemt... Min Biarke har ikke glemt den... Han er fra den Dag tungsindet, og elsker eensomme Stæder... Vi græde ofte med hverandre over Agner... Og er det ikke i Morgen, at min Biarke og jeg gaae hen for at opfylde vort aarlige Løfte ved Agners Høi... Den Dag er os hellig... Og den var os altid meer velkommen, end noget af Rolfs Giestebude... Men...

ALUILDE

Denne Uroelighed er dig dog usædvanlig...

RUDE

Jeg veed ikke, hvorfor jeg længes saa inderlig efter at græde ved Agners Høi... Denne Nat... er mørk og skummel Aluilde...Var den forbi!... men min Frygt... Denne Angest... er maaskee ugrundet...

ALUILDE

Og hvad har kundet opvække Frygt hos den høihiertede Rude?...

RUDE

Hos mig?... Jeg kan feile... men... Jeg kan ikke sige dig det Aluilde...1)

ALUILDE

Udøs dit Hierte for den, som du altid har værdiget din Fortroelighed!... Siig mig!... Hvad grunder du paa?

RUDE

Jeg tænkte paa Uluilde Haddings Dotter,

*
– 279

hvorledes hun forførte sine Mænd til Utroeskab mod deres Konge... den stolte!...

ALUILDE

Hvilken Mistanke forraade disse Forestillinger! ... Men Skulde!... Det kan jeg aldrig troe... og blev ikke Hiartvar altid holdt for en god Mand i Kongens Gaard?... Endog førend Rolf gav ham Sverrig og sin Søster?... Skulde han kunde glemme saa store Velgierninger?... det er umueligt... Og er det ikke et stort Tegn paa Ydmyghed og Troeskab, at de selv bringe den aarlige Skat.

RUDE

Det synes i det mindste saaledes... Men Hiartvar er ung... veedst du og, om hans Dyd er hærdet nok til

at imodstaae Stoltheds Fristelser?... og Kierlighed?... Kierlighed er tyrannisk over unge Hierter, Aluilde!...

ALUILDE

Men Skulde er hans Gemal, og...

RUDE

Har du seet Skibene?... Dem, som han skal have bragt Skatten paa?... Hvorledes see de ud?...

ALUILDE

Viggo har seet dem... Han siger, de ere lange, som Vitthes den Friislænders, og som Sachsernes Skibe... Men ilde har Hiartvar forseet sig med Folk, om han blev overfaldet af Søerøvere, eller om en Storm reiser sig, naar han kommer ud af Isse-Fiord... Nogle faa ubevæbnede Drengene gaae omkring paa Dekket...

RUDE

Ere de lystige?... Raabe de?...

ALUILDE

Viggo bemærkede, at de var overmaade tause.

RUDE

Ha!... Hiartvar og hans Kiemper ere og tause 280 ... Og den skarpsindige Viggo sluttede sig til intet deraf, at de vare saa tause i denne almindelige Glæde?... Aluilde?...

ALUILDE

Viggo tænker kun lidet i Dag... Jeg har aldrig seet ham saa lystig...

RUDE

Glæden har gjort dem alle drukne... rasende... Imidlertid er ingen betænkt paa Kongens Sikkerhed, om noget skulde forefalde,.. Ingen... Ingen ... Som om det var umueligt at noget kunde forefalde. Som om Guderne havde tilsoeret os en evig Fred... Saa ubekymrede, saa trygge, saa søvnige har jeg aldrig seet Rolfs Kiemper... og Rolf!... han er selv mindst betænkt paa sin Sikkerhed... Hvad gjorde han, da du gik ud af Salen for at lede om mig?...

ALUILDE

Han heldede sit Hoved fortroeligt op til den unge Hiartvar; og sagde ham ofte noget i Øret... Beggerne staae sielden stille...

RUDE

Ha!... Skulde var meget begierlig efter den Ære at fylde Beggerne for Fyrsterne i Dag... Jeg vilde ikke være hende imod... Hun var altid meer høihierthed end jeg... Men... Nøder hun Kongen til at drikke, eller begierer han?

ALUILDE

Kort førend Kongen savnede dig, befalede hun Uffe Skiald, at synge Atisle Hothbrods Søns Sang... Kongen udtømmede tre Beggere til hans Erindring, og vilde at den skulde gaae omkring til alle Giesterne... Ingen af vore Kiemper vegrede sig...

RUDE

Men Hiartvars tog sig vel i agt... Loke i Udgaard, eller en anden af Gudernes Fiender, har opfundet den Sædvane, at vise sin Glæde over en stor

281

Handling, ved at gjøre sig uskikket til alle andre... Hiartvar, sagde du, og hans Kiemper vilde ikke udtømme de tre Beggere?...

ALUILDE

Hiartvar... men det vil jeg fortælle dig siden... Men der var den unge Hagbarth... Han sagde høit, at Atisle havde været hans eedsorne Ven, og at det ikke var ved Beggerne, at han vilde erindre sig hans ynkelige Død... Det gav en stor Opmerksomhed i Gieste-Salen... Men Skate tog Ordet, den ærværdige aldrende Kiempe, som er saa viis og fyndig i alt, hvad han siger, han, som sidder næst ved Hagbarth... Han sagde, at Atisles Fald var Seierherrens Lykke, og at man destofør burde undskylde Hagbarth, da det endog syntes, at være en uædel Skik, at glæde sig over sine døde Fienders Vanheld... Kongen og Biarke roeste ham for denne Tale, og saae til hinanden; men Hialte sprang op som en afsindig og omfavnede den unge Hagbarth...

RUDE

Der er noget indtagende i disse to Kiemperes Mine... En vis Høihed, især hos den yngste... Jeg veed ikke... men de afnødede mig strax en Beundring, som nærmede sig til Ærbødighed...

ALUILDE

Da du siger saa meget, tør jeg legge til, at Hiartvar seer ud imod dem, som en Almues Mand... Ikke handlede han forsigtig, da han tog dem i sit Følge.

RUDE

Velsigned være Hiartvar, for det Indfald, at han tog dem med... Ak!... at alt hans Følge lignede disse!... Den Aabenhiertighed, den Ærlighed, som skinner ud af deres Øine, forjager al Mistanke... Der er ikke den skumle, den krybende Mine, som... Men du vilde fortælle noget om Hiartvar...

ALUILDE

Det var om Atisles Erindring... Han havde før

282

altid fundet paa en Undskyldning, naar Beggerne gik omkring; men den gang kunde han neppe bie til Kongen havde drukket... Det fortrød Hialte... Han sagde, at det tilkommer Biarke, som havde vundet Seieren og vovet sit Liv mod Atisle, at erindre det, førend den, der havde sovet sig til Frugterne deraf... Du veedst, at Hialte brænder af Venskab til din Mand, og nu har desuden Viinen gjort ham ubetænksom.

RUDE

Hvorledes tog Kongen det?

ALUILDE

I Begyndelsen enten hørte han det ikke, eller lod, som han ikke hørte det... Men Hialte blev meer og meer høirøstet; og havde Biarke ikke selv tilsidst sat ham temmelig haardt til rette, skulde vi have hørt en underlig Leg. Der mumledes om blant Giesterne, at han havde skiudet... Jeg hørte det ikke... og i det samme begyndte Skulde at synge en ny Sang til Urses Ære, hvorledes hun foragtede Guldet...

RUDE

Og Kongen igjen?...

ALUILDE

Som du let kan begribe... Du veedst, hvor høit han elsker sin Moder...

RUDE

Aluilde!... Ha!... Det er aldrig rigtigt Aluilde! ... Gaae, og siig til Kongen... Nei, til Biarke... Hvisk til Biarke, at han sniger sig bort fra Giestebudet, og tager Hialte med sig og Viggo!... til mig ... Gaae snart og bring dem til mig... Snart!.. det er yderst magtpaaliggende, og hvert Øieblik er kostbart1)... Skulde, Skulde!... Jeg kiender din umættelige Stolthed... Og dine sidste Ord... Jeg hørte kun de sidste Ord, af din

* 283

fulde Samtale med Hiartvar... Din Forvirrelse da du blev mig vaer... Hiartvars uroelige, skumle, frygtsomme Mine... Alt dette... Jeg maae have Oplysning derom... Venskab... Velgierninger... Blod... Naturens Røst... Den største Utaknemmelighed!... hvilken forvirred Sammenhæng!... Og Hiartvar, som

burde skamme sig, om han frygtede for at herske!... Ha Troeløse!... Han frygter sig dog endnu. For at overtræde de helligste Pligter frygter han sig maaskee endnu... Men du, du laver dig til, at udøse Broderens Blod, og frygter dig ikke... ikke for de retfærdige, de straffende Guder... ikke for dig selv!... Og hvad skulde de mange bevæbnede Kiemper sige, som hun talte om?... mod nogle overvældede, sovende, Vaabenløse?... Ha!. overvældede og vaabenløse!... Men Hiartvar har dog ikke saa mange bevæbnede Kiemper... Biarke, Biarke, hvor bliver du?... Du fandt dog ellers meer Fornøielse i din Rudes Selskab... i at tale om Guderne og om Dydens Magt... med din Rude... end i den sværmende Støi... af Rasende... Men i Dag... Det er Skiebns Magt... Det er Gudernes Hævn1)... Viggo! ... Hvor blive de andre?... Hans Øine staae stive ... Han har ladet sig overvinde af sin Konges Glæde, den forstandige Viggo!...

ANDET OPTRIN

RUDE OG VIGGO

VIGGO2)

Monne Hiartvar seer best i Mørke, som Nat-Uglen, at han nu gaaer omkring og beseer Løngangene... eller søger han Eenlighed, for at sukke over Hialte?... eller Odin veed, hvad der ligger ham paa Hiertet...
3) Frigga glæde dig ædle Rude!...

* * *
--- 284

RUDE

Du talte om Hiartvar, Viggo... Beseer han Løngangene, siger du?

VIGGO1)

Han sukker over dem, troer jeg... Han er en Nar, om han beseer dem... Lysere er her end paa Hvidskialf, og neppe kan jeg see...

RUDE

Dette Tilflugtssted for kongelige Bekymringer... er kun sikker ved sin Hellighed... men hvad er Forræderen helligt?... Her kunde de... eensomt ... afsides fra Staden, som det ligger... Den lave Muur, som meer indhegner, end beskytter denne Have, kan lige saa lidet afholde de glubende Ulve, som et kraftløst Forbud kan skræmme dem... Og naar min Biarke sover, ubevogted... Den opmerksomme Vagt var selv Rolf besværlig, naar han nogle Øieblik vilde sukke under sin glimrende Last ... eller ikke føle den... Men nu... maatte de vel være opmerksomme... Ha Viggo!... du søger om noget...

VIGGO

Besses Sang, da Gram slog Sigtrug den Svenske ... og den Vise, som Gram, Hendriks Bane qvædede, da han sad i de forrevne Klæder, nederst i Sumbles Gieste-Sal... Jeg havde laant disse Sange af Uffe Skiald... og... her... maae jeg have tabt dem...

RUDE

Søg om dine Vaaben Viggo!

VIGGO

Ha!... mine Vaaben!... De har al Anseelse af at forruste... Heftet paa min Skrep vil jeg lade gjøre om til et Beggere, som jeg vil drikke din Skaal af, ædle Rude...

RUDE

Du er en fornuftig Mand Viggo... og du elsker din Konge...

*
- 285

VIGGO

Ved Odin, høiere end mig selv...

RUDE

Bliv da her!... Nu kommer Biarke... Jeg har noget vigtigt at tale med eder om... yderlig vigtigt... For alting, saa kier som Rolf er dig, bliv her!... Du behøver al den Eftertanke, som du... I dine Øine er Adspredelse og Søvnighed Viggo...

VIGGO

Og dog synes mig at see dybere nu, end nogentid før... Saaledes indseer jeg nu først, at Hiartvar...

RUDE

Hvad han?...

VIGGO

Ikke er den Mand, som fortiente Sverrig eller sin Konges Søster...

RUDE

Du er aabenhierdet Viggo... Og hvorpaa grunder du denne Indsigt?

VIGGO

Skulde maaskee fortiente han...

RUDE

Endnu meer?... Men forklar dig!...

VIGGO

Han undslaaer sig for al ærlig Kiempe-Skik... Hans Væsen... Hans Mine er den frygtsommes, den feiges Mine... Han seer ud, som den der havde stor Lyst til at døe af Alderdom... Den kielne!... hvor omhyggelig han ikke tager sin Helbred i Agt!...

RUDE

Sin Forstand i agt, vil du sige... Var det kun i en god Hensigt, at han var maadelig... da var han klogere end du...

VIGGO

Af Klogskab da... Sandelig maae den være klog, hvis Klogskab gjør ham døv, saa snart de Ting blive talt, som han skiøtter kun lidet om at fornemme.

286

RUDE

Hvorledes?...

VIGGO

Der var Hialte... raabte han ikke saa høit, som Gudernes Thor i den hedeste Trefning?... Kongen saae sig om og blev rød... Men Hiartvar tog uden at svare i en Hast til Beggeret, og glemte, at han var svag...

RUDE

Hvad raabte Hialte?... hørte Skulde det?...

VIGGO

Hun var klog, som hendes Mand... Hun gav ham et Vink, og begyndte, i Angst troer jeg, at synge Urses Sang... Ikke var det Hialtes Skyld, om hun ei fornam, at hendes Mand var Niding... Han havde gjerne sagt det endnu engang, men Biarke...

RUDE

Hvad gjør min Biarke?...

VIGGO

Han er lystig, som jeg... Han har savnet dig nogle gange... Men saa drikker han, og saa glemmer han dig... Kommer han ikke der?... og Kongen... og Hiartvar... og min Aluilde?...

RUDE

Hvor fortrædeligt?...

TREDIE OPTRIN

DE FORRIGE. ROLF. BIARKE. HIARTVAR. ALUILDE1).

OG STRAX DERPAA SKULDE

ROLF

Biarke siger, at du har vigtige Ting, Rude... Ting, som ligge dig paa Hiertet... Du slaaer Øinene ned... Hvad ønsker du?... Begier af din Broder! ... Begier Halvdelen af Danmark!... Du veedst, at jeg intet negter dig, som staaer i min Magt... Men bedrøvet maae min Rude ikke være... I Dag

* 287

ikke bedrøvet... Ved Rolfs Ære, ingen maae slaae Øinene ned i Dag paa Leyre... ikke Hialte engang, endskiønt han er fredløs i Morgen...

BIARKE

Hialte?...

RUDE

Hialte?...

HIARTVAR

Hialte, Herre?...

BIARKE

Ikke har du troere Kiempe i din Gaard, end Hialte... Har Rolf glemt, at han...

ROLF

At han forhaanede sin Konges Svoger... Nei Biarke!... Den, som jeg engang har æret nok, til at give ham min Søster, den kan jeg ikke see forhaanet, og glemme det... ikke saa hastig glemme det... Jeg vil ikke nævne hans Ubluehed... Men ved Gudernes Thor...

VIGGO

Ædle, fromme Rolf, tillad din Viggo et Ord, førend du sværger!...

ROLF

Tael!...

VIGGO

Om Odin med det ene Øie, Thor og alle Aserne havde været tilstede ved dit Giestebud i Dag, og seet Rolfs Pragt, og drukket af hans Beggere... Ved din Ære, de havde glemt Valhal, Hialte og din Eed

BIARKE

Har jeg ikke stænket af mit Blod i Hialtes Fodspor?... Det er min Eedsorne Ven, som du vil gjøre fredløs, store Rolf!...

ROLF

Retfærdighed gaaer over Venskab... Han veed mine Love... Og var han ikke min Ven?... Hvi foragter han da mit Huus? Dersom det endda var mig selv, som han i sin Ubesindighed havde fornærmet... Da maaskee... vilde jeg have spurgt mit Venskab til Raads... og ikke hørt ham...

288

RUDE1)

Herre, kan min Bøn... mine Taare... Du tilstodst mig før en Bøn...

ROLF

Staae op ædle Rude!... Bed om mit halve Rige! ... men om Hialte bed mig ikke!... Da jeg søgte om Mænd til mine Søstre, saae jeg mig ikke om blant mægtige Jarler... Ikke heller var den Velbyrdige mig kierere end den Mandige, eller Rigdom skjønnere i mine Øine end Dyd... Du veedst det Biarke... og du Hiartvar... Hvorledes kunde jeg see Skulde under Øinene, om den, som jeg gav hende til Mand blev forhaanet ved min Side, og jeg taug?...

HIARTVAR

Herre!...jeg vogner af min Drøm... det er derfor at Hialte?...

SKULDE

Det er for den Ubesindigheds skyld, fromme Rolf?... Nei!... Skulde brænder af Taknemmelighed mod dig. Du overøste os med Velgierninger ... Men denne Omhyggelighed... tillad mig... den gaaer for vit... Nei Herre!... troere Undersaat har du ikke end min Hiartvar... men Hialte overgaaer ham i Erfarenhed... Skulde vi for et Ords skyld... et Ords, som er glemt i Morgen... skille dig ved en duelig Mand, og Biarke ved en Ven?... Nei Herre!... tillad, at jeg paa mine Knæe ... for min skyld... for denne Dags skyld...

HIARTVAR

Og jeg Herre!... tilgiv Hialte!... Hans Ord var den Druknes Ord, og han erindrer dem ikke i Morgen...

ROLF

Ædelmodige, I røre mig... men Hiartvar, hvorledes din Ære?...

HIARTVAR

Overlad min Hævn til mig Herre!... om der behøves Hævn...Vær du Hialtes Ven, som du er

* 289

min... men jeg... erindrer han sine Ord i Morgen, og ei kalder dem tilbage... Da ere I alle Vidner, at jeg herved esker ham til Kamp.l)

ROLF

Kiekke Hiartvar!... Jeg skienker dig hans Fred ... Hvem kalder paa Hialte?2)... Men du skal ikke kiempe med Hialte... Han skal afbede...

HIARTVAR

Det vilde vanære ham... Kamp er ham og mig anstændigere...

ROLF

Frøe, eller en anden misundelig Trold af Nithers Afkom blander alle mine Giestebude med Blod... Ved Odin! Ingen Blod skal flyde paa Leyre... I Dag i det mindste ingen Blod...

HIARTVAR

Jeg brænder ikke af Hævngierrighed... Jeg bærer Høiagtelse for Hialte, og jeg fordrer den af ham ... Men vred maae jeg være i Kamp... og vred kan jeg ikke blive ved dine Giestebude, Rolf!...3)

SKULDE

Giv mig kun dit Ord, at du har tilgivet Hialte!...

RUDE4)

Den falske!...

ROLF

Jeg giver dig og Hiartvar det...

FIERDE OPTRIN

DE FORRIGE. HIALTE

ROLF

Kom Hialte, kom at takke disse Ædelmodige for din Fred!... Hvi kommer du med Skiold og Sverd Hialte?...

* * * *
_ _ _ _ 290

HIALTE

Viggo har fortalt mig det, og jeg takker Hiartvar, fordi han har esket mig til Kamp... Hans Pant Biarke... Du togst hans Pant1)... Her er mit, endskiønt det behøvedes ikke, siden vi gaae strax... Kom Hiartvar... Du er en ærlig Kiempe... hvem skulde have tænkt det om dig?...

ROLF

Hialte!...

SKULDE

Herre!...

HIALTE

Hvor har du dine Vaaben Hiartvar?...

HIARTVAR

I Dag ingen Vaaben Hialte...

HIALTE

I Dag ingen Vaaben?...

HIARTVAR

Det er Kongens Bud...

ROLF

Den zittre, som overtræder det!...

HIALTE

Det er dit Bud, store Rolf?... Ingen Vaaben i Dag!... men jeg adlyder... Ha!... lykkelige Skiul for den... Du forstaaer mig Hiartvar... Men ikke fordi jeg skulde længes saa meget efter den Ære ... Mener du Biarke, om jeg vinder stor Priis i den Kamp? mener du Viggo?... Men fordi det synes mig ikke got, at du lever til i Morgen... Du vil ikke strax mandige Hiartvar?...

ROLF

Det er en Glædes-Dag paa Leyre... Rolf har sagt nei... og du endnu?...

BIARKE

Til i Morgen, Hialte, være al Trætte forbandet fra Leyre!...

* 291

ROLF

Til Ragnarokr være den forbandet!...

HIARTVAR

Vi vil see, om Hialte kan sove sit Had bort eller ei...

HIALTE

Jeg?... men du er den store Rolfs Svoger... Og jeg hans Kiemper... Hans troe Kiemper er jeg... Imidlertid gaaer jeg for at erfare, om mit Hierte bliver svagt, eller min Arm stærk af Hvile...1).

RUDE2)

Hialte!...

HIALTE

I Morgen...

ALUILDE3)

Bliv!...

HIALTE

Du kalder mig, du ædleste?...

RUDE

Ha!... Jeg kalder dig ikke... men... Du hører, at Rolf byder Glæde, og du gaaer...

ROLF

Du har ret... Alt for længe rasede Kiv blant de Ædle... Hvad som er skeet skal glemmes... til andre Tider idet mindste glemmes... Kom Hiartvar, og du Biarke!... Og Hialte, du har mit Venskab, kom!... og Viggo!... Ingen blive tilbage!... Tre Beggere vil vi ofre Freya og de Fredelskende Guder, og i tre gange tre vil vi glemme al Bitterhed...4)

RUDE

Solen har allerede skiult sig bag Bakkerne... Herre!... ædle Rolf... du tilstodst mig før en Bøn...

ROLF

Det er sandt... Jeg erindrer mig mit Ord, og skal ikke bryde det... Ved Odin, Trudsler kan jeg

* * * * 292

bryde, men Løfter ikke... Begier!... kun intet, som oftere forstyrrer denne Dags Glæde...

RUDE

Din Glæde være stor og reen, som Gudernes!... og bestandig, som den Forsigtiges Glæde!... Alfader forbyde, at dine glade Dage skulde være talte, Rolf!...

SKULDE

De naadige Guder forbyde det!... Hvad bringer Rude paa den forskrekkelige Mistanke, som dette Ønske synes at røbe?

RUDE

Meget...

BIARKE

Der er Mørkhed i dine Øine, udvalgte Rude!... Din Siel arbejder under Forestillinger af i Morgen...

RUDE

Du har ret min Biarke... Forestillinger om i Morgen.

SKULDE

Lee med os i Aften Rude!... Saa snart Solen gaaer op over Leyre Skov, vil vi græde med dig ved Agners Høi!...

ROLF

Skulde taler som en Valkyrie...

RUDE

Som dm Valkyrie.

ROLF

Begier hvad du vil til at gjøre din Sorgs-Dag høitidelig!... Begier frit... du Dydigste...

BIARKE

Alle vil vi forene vore Taare med dine i Morgen ... Intet skal fattes den festelige Sorg, som du og jeg, og alle Ædle skylde den faldne Helt... Men i Dag, min Rude, i Dag vil vi være glade...

RUDE

Det er ikke...

ROLF

Alt mit Guld maae du legge ned hos den fromme Helt... men i Dag vil vi være glade...

293

SKULDE

Lykkelige Dag!... Ofte komme du igien!... og Frigga aftørre Rudes Taare...

RUDE

Alfader forekomme dem!

ROLF

Mandige, ædle Kiemper... mine Venner følger mig!... I, som elsker Dyden, og det sande Mod følger mig!... til Agners Minni!... Vi vil erindre Heltens store Gierninger... og hans Død... Med store Beggere vil vi erindre ham... Min Fiende, den som ikke følger!...1).

FEMTE OPTRIN

RUDE. ALUILDE. OG NOGET DEREFTER SKULDE

RUDE

Herre!... Broder!... Rolf!... Han hører mig ikke... Biarke i det mindste!... Hialte!... De gaae... De gaae bort, uden at høre paa den, som vil advare dem... Blindhed... Raserie har overfaldet Dans Huus... og alle Rolfs Eedsvorne... Gudernes, Gudernes Straf!... Er den mørke Time kommet, da de vil straffe Thores Misgierning, og Helges Blodskam?... Den mørke Time troer jeg er kommet... Ha!... Den, som jeg saa længe gruede for!... Den, som de viiste mig i saa mange skrekkende Drømme!.. Ha!.. Konge!.. Broder!.. ulyksalige Broder.. Biarke, og du Danmark!..

SKULDE2)

Hvad raser du?... Hvad ligger dig saa vægtigt paa Hiertet?... Hvilken Drøm har forvirret din Hierne, fromme Rude?...

RUDE

Jeg har seet Forræderen... og Frøe har jeg seet

* *
— — 294

... og mandige Kiemper, som svømmede i Blod, viiste min Drøm mig...

SKULDE

Din Tale er mørk, Rude... Du taler om Forrædere... hvilken ond Troid har forskrekket min Søster?...

RUDE

Daaren hører Morderen hvedse sit Sverd, og legger det ikke paa Hierte... Den Viise hører et Ord og gjemmer det...

SKULDE

Aldrig skulde jeg troe... Dog jeg kiender dig... Men den Mistænkelige fortjener ei at oplyses...

RUDE

Hvad taler du om Mistanke, Skulde?

SKULDE

Og du om Mordere?...

RUDE

Ha!... Skulde, Skulde!... Du er Rolfs Søster... og min... Siger dit Hierte dig ikke noget, som... jeg ikke kan sige dig?...l).

SKULDE

Jeg forstaaer dig ikke...

SIETTE OPTRIN

DE FØRIGE. VIGGO. HIARTVAR

VIGGO

Kongen spørger om dig, ædle Rude... Du skal især være tilstede ved Agners Minni...

RUDE

Vel!... og maaskee ved Rolfs...

VIGGO2)

Hialte lader dig sige, at Hother...3) Denne

* * *
-- -- 295

følger mig overalt, som min Skygge... Du er uroelig Hiartvar... Maaskee over i Morgen...

HIARTVAR

Jeg kommer dig ubeleilig.. Jeg troer, at du har hemmelige Ærinder, som Kongen ikke vil betro mig...

VIGGO

Og du fulgte mig, naar du troede det?...

HIARTVAR

Jeg søgte Skulde...

VIGGO

Her finder du hende... Jeg troer, at du har hemmelige Ting at tale med Skulde, og derfor gaaer jeg!... ædle Rude!... Du hørte Kongens Ord...

RUDE

Vel!... Jeg følger dig... Jeg vilde ikke vove det et Øieblik, at Rolf skulde kalde mig ulydig...1).

SYVENDE OPTRIN

HIARTVAR OG SKULDE

HIARTVAR

Og jeg kan ikke opholde mig... men... vi ere forraadte, Skulde... Det ulyksalige Paafund!... Mistanken udbreder sig meer og meer... Rude, Hialte, Viggo, alle veed det... Ha!... Den forbandede Time, da Stolthed forførte dig... og mig!...

SKULDE

Frygtsomme!... Det er ret... Begræd, at du lodst dig forføre til at bryde dine Lenker!... Utaknemmelige!...

HIARTVAR

Ja, Utaknemmelige... Ha!.. hvi dør jeg ikke af Skam?.. Men her er ingen Tid tilovers... Jeg gaaer at sige... Kan jeg kun komme til, at faae det sagt... til Hagbarth... og Hunding, at de berede alting til Flugt.

*
- 296

SKULDE1)

Til Flugt, Forræder?...

HIARTVAR

Mine Venner skal flye... og du... Men jeg, jeg vil blive, og tilstaae den grueligste Misgierning, og døe...2).

SKULDE3)

Saa... vel... ret... ja døe med de andre!... Nederdrægtige!... Ulyksalige Konge-Dotter!... Og du, som fordømte mig, til at spille min blomstrende Ungdom ved en Træls Side!... Ha!... den Niding!... Hialte havde ret, at han kaldte dig Niding... Ved Odin, Hialte havde ret... Og jeg, som nogetid har kundet elske ham!... Den, som frygter for at herske!... Men jeg skal herske uden ham... Ja om jeg heed Rude, da kunde jeg kysse dens Scepter, som blev avlet i Blodskam... Men Skulde kan... og skal det ikke!... ved

Freyer, hun skal det ikke!... Staae mig bi Freyer!... Nei ikke Freyer... De fredelskende Guder skal flye fra Leyre!... Haddings Gud, mægtige Vagenhofte!... Utgaarde Loke!... Hel!... eller du Frøe, som boer i Upsal!... Hundrede Stykker lover jeg dig af det sorteste Qvæg... og vil du heller Menneske-Blod... Den sidste af Dans Afkom... og Hiartvar... og naar jeg først sidder roelig paa Thronen... Da Fierdeparten af mine Undersaatter!...4).